

Sense pantal·les: llegir per créixer, no per callar

Vivim temps estranys. Mai no havíem tingut tants recursos per educar, per acompanyar i per fer créixer els nostres infants... i, alhora, mai no havia estat tan fàcil delegar aquesta responsabilitat en una pantalla.

Per això, iniciatives com "Nascuts per llegir", impulsada des del Servei de Biblioteques i a la qual s'ha adherit la Biblioteca de Tortosa, no només són necessàries: són urgents. Urgents perquè ens recorden allò realment essencial, allò que no hauria de perdre's mai: la paraula compartida, el temps de qualitat, el vincle.

Llegir en veu alta és un acte d'amor. No és només explicar un conte: és mirar als ulls, és escoltar, és parar el temps. És dir-li a l'infant "estic aquí amb tu". I això, cap dis-

positiu ho pot substituir.

En aquest context, la col·laboració amb la línia pediàtrica de Tortosa-Roquetes, a través de l'acció "Sense Pantal·les", és un encert rotund. I encara més quan aquesta col·laboració es concreta amb el treball conjunt de les biblioteques Marcel·lí Domingo i Mercè Lleixà, que han aportat cadascuna un lot de llibres en préstec per a aquest servei.

Aquests llibres estan disponibles a la sala d'espera de la línia pediàtrica, de manera que, mentre esperen el torn, les famílies poden compartir una estona de lectura amb els seus fills i filles. Un gest senzill que transforma un temps d'espera en un moment de vincle.

Aquests lots —adreçats a la primera infància i centrats en temes

com la família, les emocions, els valors i els contes— no són estàtics: es renovaran cada tres mesos. Això garanteix una oferta viva, dinàmica i pensada perquè les famílies puguin tornar, descobrir i incorporar la lectura com un hàbit quotidià.

Però no ens enganyem. El problema hi és. I el veiem cada dia.

És penós —i cal dir-ho així— veure com, davant el plor d'un xiquet, la resposta immediata és una pantalla. Perquè calle. Perquè no moleste. Perquè es distraque. Però a quin preu?

Això no és futur. Això és una renúncia.

Renunciem a entendre què li passa a l'infant. Renunciem a consolar-lo, a parlar-li, a acompanyar-lo. Renunciem, en definitiva, a

educar des del vincle. I el que és pitjor: convertim la pantalla en refugi emocional, en solució universal, en hàbit.

I després ens sorprenem que hi hagi dificultats en el llenguatge, en l'atenció, en la gestió de les emocions.

La pregunta és incòmoda, però necessària: som conscients del mal que estem fent?

Davant d'això, la lectura en veu alta no és només una alternativa bonica. És una resposta clara, valenta i transformadora. Perquè els llibres no callen els infants: els escolten. No els distreuen: els connecten. No els aïllen: els vinculen.

Projectes com "Nascuts per llegir" i accions com "Sense Pantal·les" ens marquen el camí. Però el canvi real comença a casa. A cada família. A ca-



Irene Prades Ginovart

directora de la Biblioteca Marcel·lí Domingo de Tortosa

da moment en què decidim deixar el mòbil i obrir un llibre. A cada vegada que triem explicar un conte en lloc de posar un vídeo.

No es tracta de ser perfectes. Es tracta de ser-hi.

Perquè els infants no necessiten pantal·les per créixer. Necessiten temps, paraules, abraços i històries.

I això —encara— depèn de nosaltres.